

AMERIŠKA DOMOVINA

AMERICAN IN SPIRIT FOREIGN
IN LANGUAGE ONLY

AMERICAN HOME

SLOVENIAN MORNING
DAILY NEWSPAPER

NO. 203

CLEVELAND, O., WEDNESDAY MORNING, AUGUST 28, 1940

LETO XLIII. — VOL. XLIII.

Willkie odklanja Fr. Coughlina

Ne mara podpore Father Coughlina v kampanji, če ta nasprotuje gotovim osebam v tej deželi radi rase ali vere.

New York, 27. avg. — Republikanski kandidat Wendell L. Willkie se je danes izjavil, da ne mara podpore Father Coughlina, če je ta, kot se razume, nasproten gotovim osebam v tej deželi radi njih rase ali vere.

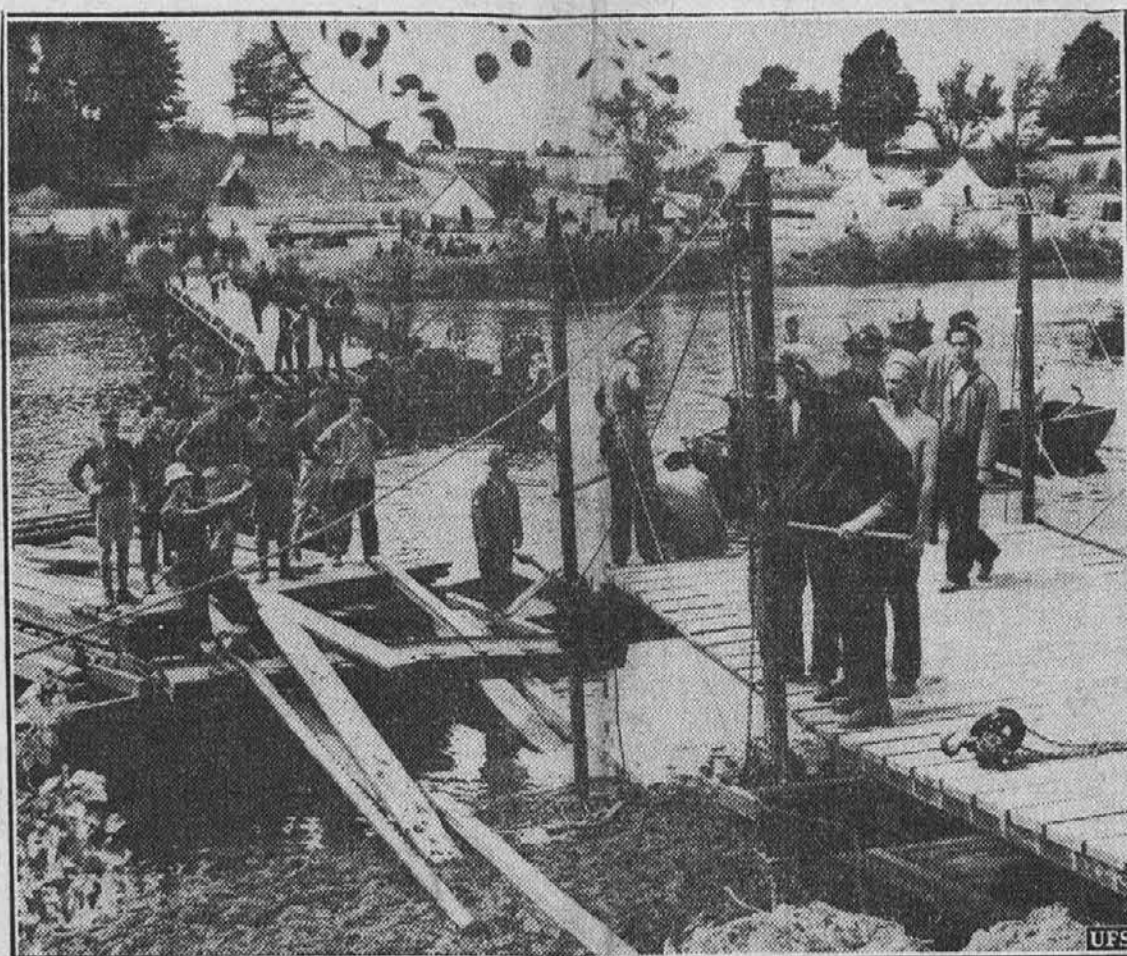
Willkie so vprašali, če ima kaj pripomniti na članek v "Social Justice", časopisu, ki ga je ustanovil Father Coughlin, v katerem je bilo zapisano z ozirom na Willkiev sprejemni govor, da je bil ta govor "zelo potreben klic za ameriško narodnost."

Willkie je odgovoril: "Če razumem prav, kar on pridiga, ne samo da me ne zanima njegova podpora, ampak je tudi ne maram."

"Nisem zainteresen v podporo nikogar, ki ima kakršnekoli predsodke radi rase ali vere, katerekoli, ali ki pridiga inozemsko ekonomijo ali politično filozofijo v tej deželi. Ni potreba, da bi moral biti predsednik, toda ohraniti hočem vero v sebe."

Detroit, Mich., 27. avg. — Rev. Charles Coughlin je danes izjavil, da ni indorsiral nobenega kandidata za predsednika, niti Mr. Willkiea, niti Mr. Roosevelta in da niti se ne ve, če bo katerega priporočal.

Dalje je Father Coughlin izjavil, da on ni pisal omenjenega članka in da on ni odgovoren zanj. On ni bil še nikdar proti kakoli rasi kot taki, je rekel Rev. Coughlin. "Tudi nisem proti židom. Mnogo njih je mojih prijateljev. Sem pa proti komunističnim židom, ali pa proti komunističnim Ircom, če hočete, in proti vsakomur, ki nasprotuje našim idealom in našim ustanovam."

Na vojaških manevrih, ki se sedaj vrše v bližini Ogdensburg, N. Y., so postavili pionirji 101. regimenta most preko reke Racquet. Most stoji na nove vrste plavih (flotih), katere je nemogoče drugače potopiti kot, da se jih razstrelji na drobne kosce. Ta most je preizkusil 16. pešadijski polk ob prehodu čez reko pri Hannawa Falls.

Angleži razbijajo po Italiji Nemci pa razsajajo po Angliji

Angleži so nametali Italijanom šest ton bomb na industrijska središča. — Bombardirali so 27 zrakoplovnih pristanišč po Nemčiji, Holandiji, Belgiji in Franciji. — Včeraj so Nemci zopet strahovito bombardirali London in druge kraje

RUSI SO BAJE POBILI 500 ROMUNSKIH VOJAKOV V SEVERNI ROMUNIJ

London, 27. avg. — Angleški letalci so poleteli sinoči nad severno Italijo ter razbijali in zažigali laške tovarne. Bombardirali so Fiat tovarno za letala, tanke in avtomobile pri Turinu, dalje Sesto San Giovanni pri Milanu in tovarno Magneto Mrelli. Poleteli so iz Anglije nad Italijo in nazaj preko Alp, nesoč s seboj šest ton bomb, katere so zmetali Italijanom za vrat.

Angleški bombniki so razsajali nad Turinom 40 minut. Bombe so porušile več tovarov in zažigale mnogo požarov. Nad Sesto San Giovanni je bil tak požar, da so žgali plameni 6.000 čevljev visoko.

Drugi val angleških letal je poletel v vzhodno smer in metel bombe na 27 nemških zrakoplovnih pristanišč po Belgiji, Holandski, Franciji in Nemčiji.

Včeraj dopoldne se nemški bombniki niso prikazali nad Anglijo, so pa prihneli s toliko večjo silo popoldne in zvečer. London so napadli od treh strani hkrati, sodeč po grmenju protizračnih baterij, ki branile mesto na severu, vzhodu in jugu.

Bolj strašna je pa bila za Angleže noč, ko so Nemci napadali

Budapest, 27. avg. — Sovjetsko poslatništvo poroča, da je prišlo v severni Romuniji do spopada med ruskimi in romunskimi četami, in da je bilo pri tem ubitih 500 romunskih vojakov. Iz Buchareste se spopad potrjuje, toda romunska vlada pravi, da je bilo ubitih samo 40 vojakov.

Madjarska vlada sporoča, da je danes zjutraj neko bojno letalo, ki je nosilo romunske znake, zbrlo na tla madjarski bombnik in sicer nad ogrskim ozemljem.

Dejstvo, da so se prekinila pogajanja med Ogrsko in Romunsko radi Sedmograške, je zopet bolj poostrolo položaj na Balkanu. Iz Berlina pa prihaja vest, da je Hitler poklical obe stranki na Dunaj, kjer bo med njima posredoval nemški zunanji minister von Ribbentrop.

Zopet bomo plačali!

Mestna zbornica bo predložila volivcem v novembu predlog, da se zvišajo davki na posestva za šest desetink milje. Denar bi se porabil za vzdrževanje naprave, kjer se uničujejo odpadki. Mestna administracija je pa zato, da bi se ta denar dobival direktno pri vodnih računih, kot je bilo to lansko leto. Volivci bodo glasovali, kaj jim je ljubše. Lansko leto smo glasovali za 8:15 stalnih davkov in če bo sprejet še ta nov davek, bodo davki 8.75.

Bilo srečno!

V ponedeljek 2. septembra se bosta poročila v cerkvi sv. Vida ob desetih gđ. Loretta Sterle, hčerka Mr. in Mrs. John Sterle iz 6713 Edna Ave. in Mr. Stanley Zust, sin Mr. in Mrs. John Zust iz 6735 Edna Ave. Mladopar bo poročil msgr. B. J. Ponikvar. Ko se bosta vrnila s poročne potovanja, bosta stanovala na 1028 E. 78th St. Mnogo sreče jima želimo v novem stanu!

Poroča

V soboto 31. avgusta se bosta poročila v cerkvi Marije Vnebovzete na Holmes Ave. gđ. Amalija Terček, hčerka ugledne Lukka Terčkove družine iz 15621 Holmes Ave. in Mr. Valentin Habjan iz 1152 E. 170th St. Vse najboljše želimo mlademu paru v novem stanu.

Pozdravi iz Washingtona

Družina Joseph Ferra in Frank Tomažič pošiljajo vsem prijateljem in znancem najlepše pozdrave iz glavnega mesta Washington, D. C.

V Euclidu bo boj!

Marc J. Grossman, predsednik za hišne projekte, kakršnega mislijo postaviti v Euclidu, se je izjavil, da bodo šli z zidavo naprej, četudi je euclidska mestna zbornica 2. avgusta zavrgla načrt. Oglasil se je pa zdaj Clyde Woodmansee, ki je stavbeni nadzornik za Euclid in rekel, da ne bo izdal dovoljenja za zidavo tega projekta. Torej je pričakovati precej hud boj radi tega projekta.

Seja vardnih vodij

Nocoj se vrši sedaj demokratiških vardnih vodij v glavnem stanu na 240 Superior Ave. Razmotrivalo se bo načrte za kampanjo. Načelnik Mr. Ray T. Miller je naznanil, da se bo vsak preclint v okraju razdelil v sedem delu bo postavljen nadzornik, ki bo gledal na to, da bodo vsi volivci registrirani.

Ladje gradijo tukaj

American Shipbuilding Co. naznanja, da bodo v Clevelandu in v Lorainu začeli graditi prihodnji mesec 12 ladij, ki jih je naročila ameriška mornarica za obrambo pristanišč. Šest jih bodo zgradili v Clevelandu, šest pa v Lorainu. Naročilo je vredno \$6,513,000.

25 letnica

Ravno danes na 28. avgusta je minilo 25 let, kar sta si objubila zakonsko zvestobo spoštovana Mr. in Mrs. Cerkenik iz 1234 E. 71st St. Tem potom jima hčere in zeti, sin Frank ter vsi sorodniki in prijatelji iskreno čestitajo in jima kličejo: Bog vaju živi še na mnogo let!

Hitler, Stalin, Mussolini - snubijo Ameriko

Washington. — Čeprav se na videz evropski diktatorji norčujejo iz Zed. držav, njenega zlata in bogastva, pa si Hitler, Mussolini in Stalin na vse načine prizadevajo, da bi si ohranili naklonjenost Amerike. Nevtalni opazovalci svetovnega položaja trdijo, da so ti evropski diktatorji prišli do prepričanja, da se mora vršiti mednarodna trgovina naprej, ne glede kakšen bo izid sedanje vojne. In če evropski narodi nočejo od gladi umreti, morajo trgovati z Zed. državami.

Trdi se, da je bil Hitler nalašč poslal v Zed. države dr. Westricka, ki bi naj napravil trgovske zveze za Nemčijo. Toda Westrick je v ameriških krogih zbudil sumnjo, da je bila poslan sem za vohunstvo in ne za trgovske zveze. Časopisje je zagotovo tak krik, da je bil Westrick odpoklican domov. Zdjaj se sliši, da bo poslal Hitler sem novega zastopnika, baje zelo vplivno osebo, toliko je Hitlerju za dobro voljo Zed. držav.

Kot znano, so Nemci nedavno začeli govoriti, da bodo morale Zed. države s svojim zlatom plombirati zobe, ker zlato ne bo več trgovsko sredstvo v Evropi. Zadnje dni je pa Hitler ukazal, naj se o tem molči. Torej bo Nemčija očitno še obdržala zlato za nakupovalno sredstvo. Najbrže pričakuje, da bo v svojih novih afriških kolonijah dobila dovolj zlata, da ga bo imela

Italijani žugajo Rooseveltu — Italijanski časopis

"Regime Fascista" je priobčil uvodnik, v katerem pravi, da Roosevelt izzivlja Boga, ker ga kliče na pomoč, da bi varoval Zed. države. To je bogokletstvo, pravijo Italijani. "Bog je postal sedaj moderen onim, ki so ga prej prezirali," piše uvodnik. "Predsednik Roosevelt je razglasil nedeljo 8. septembra za dan molitve, da se naprosi Boga zaščite nad Zed. državami. Najprej je prosil Reynaud Boga pomoči, potem Halifax in zdaj Roosevelt. Mi smo pa gotovi, da bo Bog obračunal s svojimi kletežmi."

Italijani žugajo Rooseveltu — Italijanski časopis

Rim. — Italijanski časopis "Regime Fascista" je priobčil uvodnik, v katerem pravi, da Roosevelt izzivlja Boga, ker ga kliče na pomoč, da bi varoval Zed. države. To je bogokletstvo, pravijo Italijani. "Bog je postal sedaj moderen onim, ki so ga prej prezirali," piše uvodnik. "Predsednik Roosevelt je razglasil nedeljo 8. septembra za dan molitve, da se naprosi Boga zaščite nad Zed. državami. Najprej je prosil Reynaud Boga pomoči, potem Halifax in zdaj Roosevelt. Mi smo pa gotovi, da bo Bog obračunal s svojimi kletežmi."

NAJNOVEJŠE VESTI

SALEM, Oregon, 27. avg. — Danes je uradno sprejel nominacijo za republikanskega podpredsedniškega kandidata, senator Charles L. McNary. V svojem govoru je napadal novo dealersko politiko, ki stremi za tem, da ima država oblast nad posameznikom. Poudarjal je pripravo za močno obrambo dežele, toda brez vmešavanja v inozemske probleme. Zlasti je pa poudarjal, da je dolžnost vsake vlade Zedinjenih držav, da posveti svojo pozornost predvsem farmerskemu vprašanju.

WASHINGTON, 27. avg. — Splošno mnenje je, da bo senatna zbornica v sredo sprejela predlog, ki priporoča vpeljavo prisilne vojaške službe za eno leto. Zbornica je včeraj zavrnila dva dodatna predloga, 1) da se vpeleje prisilna vojaška vežba le v slučaju vojne in 2) da se vpeleje enoletna prostovoljna vojaška vežba, toda plača vojakom bi se zvišala na \$40 na mesec.

COLUMBIA, South Carolina. — Poročila iz posameznih precinkov današnjih primarnih volitev kažejo, da bo dobila suhaška stranka lepo število glasov. Državna postavodaja je dala vprašanje vpeljave prohibicije na referendum, da vidi sentiment naroda. Če bodo zmagali suhači, bo v tej državi drugo leto vpeljana prohibicija.

DENVER, Colo. — Danes je sneg pobelil vrhove bližnjih gora. Temperatura v Leadville je bila v torek 37 stopinj.

BERLIN, 27. avg. — Nemško vrhovno poveljstvo zatrjuje, da zmenejo nemški letalci 125 ton bomb nad Anglijo vsak dan.

Pozor, Newburg!

Vse odbornike in odbornice newburških društev SDZ, to je od št. 10, 20, 24, 34 in 50 se vlijudno vabi na kratek in važen sestanek v četrtek 29. avgusta ob sedmih zvečer v SND na 80. cesti. Navzočih bo tudi nekaj glavnih odbornikov. Sestanek je važen za napredek in korist S. D. Z.

Pozdravi iz Illinoisa

Mr. in Mrs. Joseph in Mary Novak iz 14916 Hale Ave. pošiljata vsem znancem in prijateljem po Clevelandu najlepše pozdrave iz De Pue, Ill.

Razprodaja pri Gubancu

V četrtek, petek in soboto, ta teden, se bo vršila v Gubancu modni trgovini na 16725 Waterloo Rd. velika razprodaja. Cene bodo tako znižane, da se vam bo res izplačalo iti k Gubancem v tli dni.

V bolnišnico
Mrs. Alojzija Plahutnik iz 10926 Reno Ave. se je podala v svrhu operacije v St. Lukes bolnišnico. Želimo ji skorajšnjega okrevanja.

Smrtna kosa

Umrli je Frank Widgoy, stanujoč na 390 E. 163rd St. Pogreb se bo vršil iz pogrebnega zavoda August F. Svetek, 478 E. 152nd St. Podrobnosti bomo prinesli jutri.

Program iz Jugoslavije

Angleška kratkovalovna postaja oddaja dnevno od 4:15 do 5 popoldne (clevelandski čas) srbo-hrvatski radio program. Program se dobi na 49.10 in 31.55 metrov.

Angležinja pripoveduje, da smo v Ameriki veliko bolj razburjeni radi vojne kot so tam

V Clevelandu se je ustavila pri svojih sorodnikih Mrs. Miriam Gerver, ki je dospela v sva. jima dvema otrokoma iz Anglije in je sedaj na potu v Los Angeles, kjer se bo nastanila pri svoji sestri, dokler ne poneha bojna vihra v Evropi.

"Vaša radijska in časopisna poročila mnogo pretiravajo," je rekla Angležinja. "Nekoč smo bili v skrivališču, ko so bombardirali Italijo in smo imeli tam tu

Prijava selitve

Vsi oni nedržavljeni, ki se bodo registrirali, morajo v teku petih dni sporočiti na bližnjo pošto svoj novi naslov, če so se preselili od časa registracije. Vsi drugi, ki niso bili pripušteni v Zed. države za stalno bivanje, kot obiskovalci, dijaki in drugi, se morajo javiti vsake 3 mesece, če spremenijo svoj naslov ali ne. Prijaviti je treba pa samo spremembo stanovanja, ne pa eventualno premembo trgovskega lokala.

"AMERIŠKA DOMOVINA"

AMERICAN HOME

SLOVENIAN DAILY NEWSPAPER

6117 St. Clair Avenue

Cleveland, Ohio

Published daily except Sundays and Holidays

NAROČNINA:

Za Ameriko in Kanado, na leto \$5.50. Za Cleveland, po pošti, celo leto \$7.00.
Za Ameriko in Kanado, pol leta \$3.50. Za Cleveland, po pošti, pol leta \$3.50.
Za Cleveland, po raznašalcih: celo leto \$5.50; pol leta \$3.00.
Za Evropo, celo leto, \$7.00.
Posamezna številka, 3c.

SUBSCRIPTION RATES:

United States and Canada, \$5.50 per year; Cleveland, by mail, \$7.00 per year.
U. S. and Canada, \$3.00 for 6 months; Cleveland, by mail, \$3.50 for 6 months.
Cleveland and Euclid, by carrier \$5.50 per year, \$3.00 for 6 months.
European subscription, \$7.00 per year.
Single copies, 3c.

Entered as second-class matter January 5th, 1909, at the Post Office at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3d, 1878.

83 No. 203 Wed., Aug. 28, 1940

Ni je tej enake

Earl Browder, predsedniški kandidat ameriške komunistične stranke, bo začel s kampanjo 8. septembra v Los Angelesu. Od tam bo šel pa po vsej deželi okrog in bo agitiral za svojo izvolitev. V glavnem bo poudarjal to, da on zastopa tisti del ameriškega naroda, ki vidi pogubo za deželo, če bo izvolila take može predsednikom, kot sta Roosevelt ali Willkie.

Kaj takega je mogoče samo v Ameriki, kjer je doma edina prava demokracija, svoboda besede in tiska. Komunist Earl Browder bo namreč vodil svojo predsedniško kampanjo popolnoma brez vsakih zadržkov ali šikan od vlade. Govoril bo kar bo hotel, napadal bo kogar bo hotel in niti las se mu ne bo krivil na glavi. To on dobro ve, ker ve, da je pač v Ameriki.

Prav ta Earl Browder je namreč obsojen na štiri leta ječe, ker je uporabljal ponarejen ali goljufiv potni list, s katerim se je vozil v Rusijo. Pritožil se je na višjo sodnijo in sedaj čaka razsodbe.

Toda v tem času je svoboden mož kot je svoboden vsak drug državljani v Zed. državah, ki ni še nikdar kršil kakih postav te dežele.

Radovedni smo, če se Browder kdaj vpraša, ali bi bilo kaj takega mogoče, na primer, v Rusiji, v Sovjetiji, za katere rdeče nauke se Browder tako poganja in nanje prisega. Radovedni smo, če bi Browder hodil okrog po Rusiji in agitiral proti Stalinu, če bi bil obsojen radi sličnega prestopka kot je bil v Zed. državah. Še več! Radovedni smo, če bi si upal Browder agitirati v Rusiji proti Stalinu, tudi če bi nikdar ne kršil kake postav.

Tukaj bo pa brez strahu lahko napadel predsednika Roosevelta. Ne bo se mu treba bati ječe ali morda krogle v hrbet. In vendar ni Stalin nič več kot je Roosevelt, kar se tiče predstavnosti. Razlika je samo ta, da je Stalin diktator ruskega naroda, Roosevelt je pa predsednik Zed. držav. Roosevelta smo si izbrali mi, Stalin se je postavil za diktatorja sam.

Nikdar še nismo slišali o kakih ameriških državljanih, ki bi hodili okrog po Rusiji, Nemčiji ali Italiji in pridigali ljudem o zlati svobodi, o demokraciji in enakosti. (In vendar bi bilo to jako potrebno, če to mimogrede pripomnimo). A od tam pa prihajajo k nam propagatorji in nam skušajo dopovedati, kako blazni da smo, ker si ne ustvarimo vlade po njih vzorcu.

Če presodimo to razliko in ko začutimo, da res živimo v deželi svobode in demokracije, nehoti še bolj vzljubimo to našo novo domovino, ker svet je nima boljše. Zavemo se, da tej je ni enake.

Mi gremo naprej

Z veseljem opazamo naše podjetne slovenske trgovce, ki drug za drugim izboljšujejo svoje trgovske prostore. Moderni časi zahtevajo modernih prostorov, velikih, zračnih, sanitarnih, kjer lahko razstavijo svoje blago v lepem redu. Naši trgovci so podjetni ljudje, ki z bistrim očesom opazujejo položaj okrog sebe in gledajo, da jih drugi ne prehitijo. Stari, zakajeni, majhni prostori so izginili in na njih mestih so zrasla moderna poslopja vsakovrstnih panog trgovine, pa naj bo to že grocerija, mesnica, gazolinska postaja, gostilna, pekarija ali sploh kaj, kjer stoji za prodajalno mizo naš človek.

Nek Amerikanec nam je oni dan rekel, da so slovenske trgovine, slovenska podjetja ena najbolj čistih v mestu. Te besede so nam bile v veliko zadoščenje. Slovenski trgovci je, kot dobro vemo, v veliki meri odgovoren, da vzdržimo našo kulturo, ker s toliko vnejo podpirajo naša društva, naše organizacije, naše narodne stavbe.

Zato pa ne pozabimo, da smo kot narod dolžni podpirati slovensko trgovino pri vsaki priliki. Dokler bomo imeli slovensko trgovino, bo živela tudi naša kultura in stale bodo naše narodne stavbe.

Denar, ki ga damo v slovensko trgovino, ostane povečini med narodom. Če ne v tej, pa v oni obliki. Denarja, ki ga damo tujcu, ne vidimo nikdar več, ne mi, ne naša društva, ne naše cerkve, ne naši narodni domovi.

Zato pa, bodimo ponosni na naša slovenska podjetja, bodimo ponosni, da imamo med seboj svoje rojake, ki so podjetnega duha, pridnih rok in dobrega srca. Podpirajmo slovenska podjetja, kjer vaš denar kupi pošteno blago in ta denar pride zopet med narod nazaj.

Včasih premalo upoštevamo to. Včasih smo morda nekoliko nevoščljivi, če si naš rojak malo opomore. Ne pomislimo pa, da si naš rojak s pridnim delom zasluži vsak cent. Med seboj nimamo milijonarjev, ki bi hodili pozimi za šest mesecev v ušne kraje, poleti pa kam na francosko riviero, a doma jim pa bogato plačani managerji devijejo denar na kup, da ga njih gospodarji zapravljajo po drugih deželah in šampanjizirajo za ogromne dobičke, ki jih delajo v svojih verižnih trgovinah. Naš trgovec mora biti sam na delu od jutra do večera in mora gledati za vsak cent, da rine naprej. Če mu pa ostane kak cent, ga vtakne v podjetje, da ga modernizira.

Zato pa: kar lahko kupite pri svojem rojaku, kupite tam! Vesel vas bo in hvaležen za naklonjenost.

BESEDA IZ NARODA

Rdeči križ prosi

Centenim ženam in dekletom v Euclidu. Prošene ste, da se prijavite pri meni do 5. septembra, da si bomo določile dan in uro, kdaj bomo začele tudi mi šivati in plesti za pomoč narodne obrambe.

Torej, katero veselje in katera se zaveda, da je tudi naša dolžnost, da žrtvujemo par ur na teden v človekoljuben namen, naj pride omenjeni večer na naslov spodaj podpisane. Kolikor mi je znano, bo glavni stan Rdečega križa poslal tri šivalne stroje in direktorij Društvenega doma pa mi je tudi že obljubil, da bo dal dvorano na razpolago.

Ni vam treba nič drugega kakor da se prijavite pri meni, ker bi rada videla, da bi bile tudi me slovenske žene in dekleta na razpolago državi, kadar je treba storiti kaj v tako človekoljuben namen. Želim, da bi bile tudi Slovenke zapisane v zgodovini države, v kateri živimo. Torej zglasite se pri Mrs. Jennie Hrvatin, 19711 Arrowhead Ave.

Podružnica št. 10 SZZ

Prihodnjo nedeljo, to je 1. septembra bodo dekleta naše podružnice, "Frances Sušel Cadets" prvič nastopile v svojih krasnih novih uniformah. Ob tej priliki bo blagoslovljeno novo bandero, kateremu bosta botrovala Mr. in Mrs. A. F. Svetek. Omenjena sta bila botra tudi naše prve zastave, ker sta nam vedno pripravljena storiti dobro za kar ju prosimo in zato pa smo jima članice naše podružnice zelo hvaležne.

Parada se bo pričela ob pol treh popoldne v nedeljo in se bo vila po bližnji okolici, kjer živi največ naših članic. Ob pol štirih pa bo blagoslovitev bandera, katerega bo blagoslovil msgr. Vitus Hribar. Nato pa se podamo v Slovenski dom, kjer se bo nadaljeval program.

Vabljeni ste prav vsi prijatelji in prijateljice naše podružnice, včebalni krožki v cleveandski okolici kakor tudi iz Loraina in Barbertona. Nikar ne zamudite te lepe prilike. Rečem vam, da bo krasen pogled na ta naša mlada dekleta. Parada bo pa tudi taka, kakršne še ni bilo pri nas. Škoda bi bilo, če bi jo zamudili.

Ves program bo vodila naša neutrudljiva in požrtvovalna urednica "Zarje," Mrs. Albina Novak.

Igrala bo tudi imenitna godba, ker se razume, da brez godbe ni prave parade in pri paradi morajo biti tudi častniki, ker drugače ista ne bi bila popolna. Povedala bi vam rada, kakšno čast bo kateri imel, a sem zvedela samo toliko, da bo "general-major" naš poznani J. Šepce, saj njemu se tak čin poda, ker je fant od fare in tudi rad dobro stori, posebno še, če ga prosijo mlada dekleta. Nato pa bodo v paradi tovariši in tovaršice, vsi mladi in zali, da človek še sam postane veselejši, ko jih gleda.

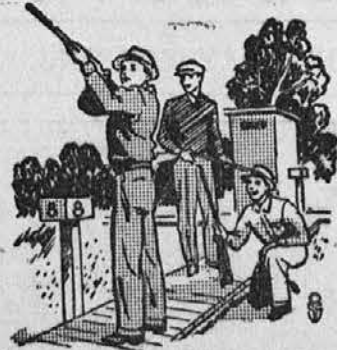
Navzoč bo tudi naš spoštovani slovenski sodnik, g. Frank J. Lausche, saj ga poznate, da kodar on začne govoriti, da ga vsak rad posluša, ker vedno tudi kakšno šaljivo pove.

Povem vam, da bo to res nekaj imenitnega in vam bo gotovo žal, če boste zamudili to lepo slavnost. Dekleta vam bodo pa tudi hvaležna za vašo naklonjenost in dobro voljo, če jih obiščete omenjeni dan in se bodo tudi držale kakor je rekel Bog, da je treba lačne nasiti in žejne napojiti in vem, da bodo to v polni meri storile in vam postregle z vsem najboljšim.

Torej na svidenje v nedeljo, 1. septembra!

J. Koželj.

ST. CLAIR RIFLE AND HUNTING CLUB

Na zadnji mesečni seji je bilo sklenjeno, da se nabavi dva koštruna, katera bomo potem na naši farmi spekli in servirali našim članom. Sklenjeno pa je bilo tudi to, da vsak tisti član, ki se udeleži te pojedine, dobi kosilo brezplačno in vsi tisti člani, ki bi se ne udeležili, pa morajo plačati en dolar za kosilo, ki ga ne bodo dobili.

Zapomnite si, da se bo kosilo serviralo točno ob 12. uri, zato se pozivljate vse člane, da ste ob času pri kosilu. Po kosilu pa bo streljanje in druga zabava. Jesen prihaja in lovška sezona, zato ste vabljeni vsi lovci, da pridete sedaj, ko je še čas in da se vadite v streljanju, da boste jeseni znali malo bolje streljati za tistimi dolgošci.

Vse sem vam povedal kaj bo in na zadnje pa bi bil skoro pozabil povedati, da se bo naša pojedina vršila v nedeljo 1. septembra in sicer na klubovi farmi. Torej na svidenje v nedeljo. Z lovskim pozdravom, Tajnik.

Kitajska gostija

Nekaj kitajske večerje je trajala od 8. zvečer do 1. ponoči. Bilo je 16 raznih jedil. Casih jih je pa po 30 do 40! Kitajec pravi, da se more človek le tedaj prijetno pogovarjati, če je, zato so take gostije kar neskončno dolge. Pri jedi pijejo segreto rižovo vino. Poslednja jed se imenuje "jed za nasititi se."

Tako pripoveduje neki Evropejec, ki se je udeležil, kitajske gostije.

Bilo nas je 6 Kitajcev in 6 Evropecev. Kitajci jako priročno in elegantno jedo s palčicami in mi jih nismo mogli uporabljati in smo imeli kmalu nože in vilice v rokah. — Dve palčici vzamejo v desnico, ena palčica trdno stoji med palcem in kazalcem, druga pa se pregiba. Tudi na Kitajskem je težko lepo jesti in otroci se štiri leta učijo, preden znajo uporabljati palčice.

Kaj smo jedli? Pred krožnikom slehernega gosta je bil lonček kitajske omake. Narejena je iz fižola in kruha, ki je skoraj taka ko Maggi in jo dodajajo jedem, kakor hočeš. Tudi slani vkuhani orehi in marelice so na mizi kot v majhnih skodelicah.

Najprej smo dobili juho iz konzerviranih kitajskih školjk z jajcem. Juho jedo s porcelanastimi žlicami.

Nato je prišla na vrsto jegulja v kitajski omaki in praženi mandeljni. — Jeguljo dajo v razbeljeno olje. Ko se barva spremeni, pridenejo kanec vina, nato omako, malo česna in vse to pražijo na milim ognju. Izvrstna jed! — Potem smo dobili pečeno govedino s trsovimi brstiči, zatem kokoš s kostanji in kitajsko omako.

Dalje je sledila vegetarijanska jed: mlad grah, gobe in cvetje neke rumene rože. Zatem posajeno jajce z gobami in zelenjavo in še cmoki iz svinjine s prav pikantno omako.

Tako smo dokončali prvi del gostije. Bilo je osem vrst jedil. V odmoru so pospravili mizo, postregli s cigaretami. Bal sem se, kako bom mogel pojesti še osme-

ro jedil. Prejšnjih sem bil vzel preveč; Kitajci jemljejo le za spoznanje vsake jedi na krožnik.

Po odmoru smo dobili najprej sladko juho iz jajca, orehov in zelenjave. Tej je sledilo nekaj čudovitega: na presnem maslu pražene kitajske gobe, ki je vanje pomešano za spoznanje teletine in še manj kitajskih rakov. Dalje še teletji možgani, spečeni v jajčnem testu.

Nato je prišlo na mizo nekaj jako zanimivega, namreč tako zvana "liungčangova mešanica." Ko je bil Liungčang nekoč v San Franciscu, bi bil rad po kitajsko jedel, a ni imel kitajskega kuharja s seboj. Poznali pa so ondi nekega kitajskega brivca, ki je bil znan, da ima dobro kuho. — Tega so poklicali. Vrgel je na tenko razrezano zelje, jetra in mlinček kurenine, čebulo, kitajsko omako in vino v lonec in nastala je jed, ki je bila Liungčanu posebno všeč, tako da jo je razširil po Kitajskem. Zares je prav odlična.

Potem smo dobili kitajski guljaž s kolerabo, ki je bila v vinu kuhana in pa dušen, kitajski kruh. Sledili so golobčki, vkuhani ko mezza, zraven pa tenke rezine teletine, ki so jih prej pomočili v vrelo juho. To dajo skupaj v skodelici ko nekakšno žolico.

Dobili smo še nežno oprazene ribe v vinski omaki. Slednjič pa "jed za nasititi se." To so ko kifeljčki zaokrožene mesene pastetke v testu, kuhane v vodi. Mislim, da so bile izborne, a moj želodec ni mogel več presojati. Pripomnil sem gospodarju, da je hudo toliko jesti. A ta je odvrnil: "Saj imamo čaj! Čaj vse popravi. Po težkih jedeh pijemo močnega, po lahkem — lahkega, zmeraj pa prav obilno."

Čez nekaj mesecev sem povabil gostitelja, da bi mu postregel s kako prav našo, narodno jedjo. Dal sem mu skuhati čebulove cmoke. Kitajec jih je poskusil in vzkliznil: "Kakor kitajski!"

Iz zgodovine krompirja

Še v 18. stoletju je bil krompir v Evropi velik luksuz, ki so si ga mogli privoščiti samo plemiči in bogataši.

Prvi, ki je prinesel krompir v Evropo, je bil kapitan Hawkins in to leta 1565. Imenovani kapitan je prinesel to novotarbo iz južnoameriške Kolumbije v Španijo. Povsem neodvisno od tega prvega uvoznika je odkril krompir tiste dni tudi angleški raziskovalec Relage v Virginiji in ga od tam prenesel v Anglijo. Tu ga je prvič vsejal na poskusnem posestvu Younghall v Yorku. Ni pa imel sreče pri populariziranju novega hrane.

V resnici je prava domovina krompirja republika Čile v Južni Ameriki. Tam je rasel kot divja trava, ki je pokrivala polja in bregove. Na našem kontinentu se je razširil krompir šele leta 1689, nato kot — cvetlica, s katero so v ličnih loncih opleševali okna. Kot tak je postal prava moda in vsaka nevesta si je v tistih časih zaželela, da ga dobi v dar.

Največ zaslug za popularizacijo krompirja ima nemški vladar Friderik Veliki, ki je v nekaterih primerih celo z vojaštvom prisilil kmete, da so začeli s sajenjem krompirja. Kmetje so imeli v začetku krompir za največje pokoro in kazen, ki je samo za prašice, prosili so predpostavljene, naj jim — če že morajo kaj za kazen jesti — odredijo namesto krompirja žir, katerega so imeli raje od tiste "vražje novotarje."

Mnogo let je bilo potrebnih, preden si je krompir utrl pot in postal ljudska jed, kakor je še dandanašnji!

PODPIRAJTE SLOVENSKE TRGOVCE

Če verjamete al' pa ne

Na snubitvi (Nadaljevanje)

Dekle je ob glasnem in začudenem vzklizu mladega moža osupnilo. Pogledalo ga je na skrivaj od strani. Če nima mož kake druge stvari za ušesi kot konjsko kupčijo? Dekle je bilo od srca veselo, da se še ni izdalo kot Hribernikova hči in da jo ima mož za dekle. Postalo je pozorno na tajno namero mladega kmeta.

"Da, da, če se peljete samo zaradi konja k Hriberniku, se lahko kar takoj vrnete. Konja gotovo ne dobite nobenega."

"Vrnil se ne bom, ker sem prišel že tako daleč. Če ne bo nič s konjičkom, pa naredimo IZ DOMOVINE"

—Zagonezna smrt. Pred dnevi je šel 65 letni upokojeni rudar Franc Polak iz Migojnice pri Grižah z doma, da bi obiskal svoje sorodnike v okolici Jurklostra. Pozneje pa so našli Polaka mrtvega v cestnem jarku v Kostrivnici pri Kalobju. Ni še ugotovljeno, ali je Polak postal žrtev nesreče ali zločina.

—Smrtna žrtev prometne nesreče. V Koških se je zgodila prometna nesreča. Družinski oče, 45 letni ključavničar Franc Maher, stanujoč v Radvanju, se je peljal zvečer s svojim kolesom proti Radvanju. Blizu tvornice mesnih izdelkov za zadela v osebni avto neke celjske tvrdke. Maherja je vrglo s kolesa na tla in je ostal mrtev. Počila mu je bila lobanja.

—Samomor zaradi samomora ljubice. V Zgornji Besnici nad Kranjem se je z lizolom zastupil 33 letni posestnikov sin Brenkuš Lovro. V pismu, ki ga je zapustil svojem, omenja med drugim, da gre v smrt zaradi tega, ker je njegova ljubica izvršila samomor. Pokojni Brenkuš se je šele pred kratkim vrnil iz Slavonske Požege, kjer je bil v službi. V poslovnem pismu pravi, da je imel v Slavonski Požegi ljubico, ki je pred nekaj dnevi izvršila samomor, in da ji zdaj sledi tudi sam, ker ne more živeti brez nje.

—Dve smrtni nesreči. V premogovniku družbe "Bohemije" v Osenci pri Celju se je zgodila te dni smrtna nesreča, katere žrtev je postal 30 letni rudar Friderik Zupanc. Nad Zupancem se je utrgala plast premoga in ga zasula. Ko so Zupanca kmalu nato odkopali, je bil že mrtev. Zupanc zapušča ženo in tri otroke, ki živijo v Loki pri Žusmu. V Prelogah pri Konjicah je padla 51 letna dničarica Ana Marinkova pri obiranju češenj z drevesa sedem metrov globoko. Pri padcu je dobila hude notranje poškodbe. Prepeljali so jo v celjsko bolnišnico, kjer je kmalu po prevozu izdihnila.

—Smrtna nesreča pri nalaganju hlobov. V Ledineku pri Sv. Ani v Slov. goricah huda nesreča pri nalaganju hlobov. 50 letni viničar Fran Škrget iz Ščavnice je nalogal pri svojem gospodarju kmetu Francu Zveru iz Ščavnice hlobov v gozdu. Pomagal mu je posestnik Vinko Koser iz Ledineka. Ko sta naložila voz s hlobo, sta jih naveljavala in priklopala z verigami. Nenadno pa je veriga počila, hlobo so se z močnim sunom zakotalili in je eden izmed njih odlomil obe ročici in zdrknil z voza. Hlobo je Škrgeta vrgel po tleh in se zakotalil preko njega. Nesrečni viničar je bil takoj mrtev. Mož zapušča ženo in nedoraslega otroka, za katerega je marljivo skrbel.

morda kako drugo kupčijo. Dekle se je nasmejnilo: "Hriberniku ni sedaj prav na prodaj; ne da nič od hiše. Peljimo se vendar tja, vprašanje nič ne stane in Hribnik tudi ni noben pust žvek."

"Ali poznate Hribernika?" "Nekoliko s sejmov."

"Kdo pa ste vi, če smo vprašati?" "Poljšak iz Dolenj."

"Tako, tako, Poljšak!" se dekle zavzelo. Pogledalo je pet mladeniča od strani in mu reklo:

"Da imate najlepšo kmetijo Dolenjah, sem slišala."

"Najlepša ravno ne bo."

"Koliko glav živine redite?" "Tam okrog dvajset."

"Imate veliko poslov?" "Da, še precej. Pa za vprašate? Bi stopila morda da pri meni v službo?"

"Ne, ne," se je smejala kle, "pri Hriberniku se mi di preveč dobro."

"Tako, tako, koliko pa vaše poslove?"

"Še trije hlapci in stara kila."

"Hribernik ima menda kopico otrok?"

"Ne ravno toliko, dva in par deklet."

"Hribernikove otroke sp no hvalijo, kot se sliši."

"Tako?"

"Da in posebno najstarejši da je posebno lepa in privlačna kot sem slišal."

Dekle je živo zardelo. Šak pa tega ni zapazil, ker je ravno sivec spotaknil moral vaje čvrsto napeti kletke je zopet ošinilo mladenč s pogledom. Tedaj ji je dila pozornost njegova prava obleka. Sedaj je bilo skoraj gotovo, kaj pomeni ta saka kupčija.

"Ali je res," je vprašal šak, "kar govorijo ljudje o kletu?"

"Ne vem, si jo pač morate sami ogledat."

"Nimam nobenega vzroka to, meni ni za dekle sploh mar in z enkratnim ogledom tudi ne da vse videti."

"Jaz pa ne govorim radi čast svojega bližnjega," je reklo dekle hudomušno.

"Slišal sem sicer o dekle, le dobro in lepo," je začel šak znova, "samo malo čisto da je."

"Ne vem, od te strani jo še premalo ogledala."

"Čelo vrsto snubcev je odbila in najboljše kmeti klonila."

"Imela je tudi popola prav."

"In zakaj pa, če se smešati?" se je Poljšak začel smejati.

"Ker jih od take baže, so bili ti, cel ducat in več počenega groša."

"Kakšne vrste pa so bile se sme vprašati?"

"Prav za prav so bili vrste. Eni so se sprehajali hiši kot miši okrog slame, kot ručevniki, ko pridejo in vse pretehtajo in precepi tem je bilo pač samo za Takega bi tudi jaz ne bil prav nobenega. Drugi so bili znani kot vinski brat, ponočnjaki in rogovičarji, bi pa bilo treba sploh naj v potok. Takega bi jaz pogledati ne marala."

"Dekle, ti si pa odločno si mi všeč. Imaš čisto take potepuhe bi bilo škoda brega dekleta. Pa tudi smi za denar so capini, ker ve dekle."

"Ali mislite s tem resno?" "Pa kako! Če mi po eno stran dobro dekle, drugo pa bogato, tedaj pri meni dobra za cel svet."

"To mi je pa všeč; pa še samski?"

"Seveda."

"Potem se je pa treba ti, če greste kupovat konja, je podražilo dekle."

Kmet je postal rdeč. "Ni nevarnosti," se je začel ni nevarnosti, se je začel "za tako kupčijo je še čisto"

WINNETOU

Po nemškem izvirniku E. Maye

Trdo pred menoj je zija li-
jast prepad, žrelo nekdanjega
vulkana, ki je izgorel in ugasnil
že pred davnimi časi. Z roko
sem lahko prijel za rob. Stene
so bile strme, skoraj navpične,
tu pa tam se je obešalo na nje
grmovje. Dobrih petdeset me-
trov je bilo žrelo globoko, dno
je bilo kakih dvajset metrov ši-
roko in ravno.

In na dnu so ležali ujeti sett-
lerji, zvezani na rokah in no-
gah. Preštel sem jih, nobenega
ni manjkalo. Močna straža
Ogellall je sedela krog njih.

Kako jih bomo rešili?
Preiskal sem z očmi vsak pe-
denj žrela, se oziral po stenah
in ugibal, kako bi se dalo priti
do dna. Dalo bi se priti, pa obil-
no poguma je bilo treba in tve-
ganosti pa močnih vrvi. In stra-
že je bilo treba kakorkoli od-
straniti. Ozke, klopne podob-
ne podvese so molele iz sten,
oporečiše bi našli na njih in kri-
je, če bi bilo treba.

Zlezla sva iz grmičja.
"Tole je votlina?" sem vpra-
šal Winnetoua.

"Da."
"Kje je vhod?"

"Na vzhodni strani gore. Pa
nič ne more po njem priti, ve-
tina, ako je zastražen."

"Torej pojdemo po stenah.
Lassov imam dovolj in delav-
ci so tudi prinesli dovolj vrvi s
seboj za konje."

Pokimal je, vrnila sva se v
labor.

Nerazumljivo mi je bilo za-
kaj niso Ogellalle zastražili tudi
zapadnega pobočja. Da so stale
straže na njem, bi vogče ne bila
mogla na vrh.

Večidel se je, ko smo se loti-
li priprav. Zbrali smo vse vrvi
in jih zvezali v eno samo dolgo,
močno vrv. Winnetou si je iz-
bral dvajset najspretnejših de-
lavcev, drugi bi naj ostali pri
konjih. Dva od njih pa bi naj
bili četrt ure po našem odhodu
potovala krog gore na njeno
vzhodno stran ter zakurila na
vseh močnih ognjih. Ti bi naj
zamotili Ogellalle, ki so stražili
vhod, da bi mi drugi laže zlezli
na vrh.

Večidel se je, ko smo se loti-
li priprav. Zbrali smo vse vrvi
in jih zvezali v eno samo dolgo,
močno vrv. Winnetou si je iz-
bral dvajset najspretnejših de-
lavcev, drugi bi naj ostali pri
konjih. Dva od njih pa bi naj
bili četrt ure po našem odhodu
potovala krog gore na njeno
vzhodno stran ter zakurila na
vseh močnih ognjih. Ti bi naj
zamotili Ogellalle, ki so stražili
vhod, da bi mi drugi laže zlezli
na vrh.

Večidel se je, ko smo se loti-
li priprav. Zbrali smo vse vrvi
in jih zvezali v eno samo dolgo,
močno vrv. Winnetou si je iz-
bral dvajset najspretnejših de-
lavcev, drugi bi naj ostali pri
konjih. Dva od njih pa bi naj
bili četrt ure po našem odhodu
potovala krog gore na njeno
vzhodno stran ter zakurila na
vseh močnih ognjih. Ti bi naj
zamotili Ogellalle, ki so stražili
vhod, da bi mi drugi laže zlezli
na vrh.

Večidel se je, ko smo se loti-
li priprav. Zbrali smo vse vrvi
in jih zvezali v eno samo dolgo,
močno vrv. Winnetou si je iz-
bral dvajset najspretnejših de-
lavcev, drugi bi naj ostali pri
konjih. Dva od njih pa bi naj
bili četrt ure po našem odhodu
potovala krog gore na njeno
vzhodno stran ter zakurila na
vseh močnih ognjih. Ti bi naj
zamotili Ogellalle, ki so stražili
vhod, da bi mi drugi laže zlezli
na vrh.

Večidel se je, ko smo se loti-
li priprav. Zbrali smo vse vrvi
in jih zvezali v eno samo dolgo,
močno vrv. Winnetou si je iz-
bral dvajset najspretnejših de-
lavcev, drugi bi naj ostali pri
konjih. Dva od njih pa bi naj
bili četrt ure po našem odhodu
potovala krog gore na njeno
vzhodno stran ter zakurila na
vseh močnih ognjih. Ti bi naj
zamotili Ogellalle, ki so stražili
vhod, da bi mi drugi laže zlezli
na vrh.

Večidel se je, ko smo se loti-
li priprav. Zbrali smo vse vrvi
in jih zvezali v eno samo dolgo,
močno vrv. Winnetou si je iz-
bral dvajset najspretnejših de-
lavcev, drugi bi naj ostali pri
konjih. Dva od njih pa bi naj
bili četrt ure po našem odhodu
potovala krog gore na njeno
vzhodno stran ter zakurila na
vseh močnih ognjih. Ti bi naj
zamotili Ogellalle, ki so stražili
vhod, da bi mi drugi laže zlezli
na vrh.

Večidel se je, ko smo se loti-
li priprav. Zbrali smo vse vrvi
in jih zvezali v eno samo dolgo,
močno vrv. Winnetou si je iz-
bral dvajset najspretnejših de-
lavcev, drugi bi naj ostali pri
konjih. Dva od njih pa bi naj
bili četrt ure po našem odhodu
potovala krog gore na njeno
vzhodno stran ter zakurila na
vseh močnih ognjih. Ti bi naj
zamotili Ogellalle, ki so stražili
vhod, da bi mi drugi laže zlezli
na vrh.

Večidel se je, ko smo se loti-
li priprav. Zbrali smo vse vrvi
in jih zvezali v eno samo dolgo,
močno vrv. Winnetou si je iz-
bral dvajset najspretnejših de-
lavcev, drugi bi naj ostali pri
konjih. Dva od njih pa bi naj
bili četrt ure po našem odhodu
potovala krog gore na njeno
vzhodno stran ter zakurila na
vseh močnih ognjih. Ti bi naj
zamotili Ogellalle, ki so stražili
vhod, da bi mi drugi laže zlezli
na vrh.

Večidel se je, ko smo se loti-
li priprav. Zbrali smo vse vrvi
in jih zvezali v eno samo dolgo,
močno vrv. Winnetou si je iz-
bral dvajset najspretnejših de-
lavcev, drugi bi naj ostali pri
konjih. Dva od njih pa bi naj
bili četrt ure po našem odhodu
potovala krog gore na njeno
vzhodno stran ter zakurila na
vseh močnih ognjih. Ti bi naj
zamotili Ogellalle, ki so stražili
vhod, da bi mi drugi laže zlezli
na vrh.

Večidel se je, ko smo se loti-
li priprav. Zbrali smo vse vrvi
in jih zvezali v eno samo dolgo,
močno vrv. Winnetou si je iz-
bral dvajset najspretnejših de-
lavcev, drugi bi naj ostali pri
konjih. Dva od njih pa bi naj
bili četrt ure po našem odhodu
potovala krog gore na njeno
vzhodno stran ter zakurila na
vseh močnih ognjih. Ti bi naj
zamotili Ogellalle, ki so stražili
vhod, da bi mi drugi laže zlezli
na vrh.

Večidel se je, ko smo se loti-
li priprav. Zbrali smo vse vrvi
in jih zvezali v eno samo dolgo,
močno vrv. Winnetou si je iz-
bral dvajset najspretnejših de-
lavcev, drugi bi naj ostali pri
konjih. Dva od njih pa bi naj
bili četrt ure po našem odhodu
potovala krog gore na njeno
vzhodno stran ter zakurila na
vseh močnih ognjih. Ti bi naj
zamotili Ogellalle, ki so stražili
vhod, da bi mi drugi laže zlezli
na vrh.

Večidel se je, ko smo se loti-
li priprav. Zbrali smo vse vrvi
in jih zvezali v eno samo dolgo,
močno vrv. Winnetou si je iz-
bral dvajset najspretnejših de-
lavcev, drugi bi naj ostali pri
konjih. Dva od njih pa bi naj
bili četrt ure po našem odhodu
potovala krog gore na njeno
vzhodno stran ter zakurila na
vseh močnih ognjih. Ti bi naj
zamotili Ogellalle, ki so stražili
vhod, da bi mi drugi laže zlezli
na vrh.

Večidel se je, ko smo se loti-
li priprav. Zbrali smo vse vrvi
in jih zvezali v eno samo dolgo,
močno vrv. Winnetou si je iz-
bral dvajset najspretnejših de-
lavcev, drugi bi naj ostali pri
konjih. Dva od njih pa bi naj
bili četrt ure po našem odhodu
potovala krog gore na njeno
vzhodno stran ter zakurila na
vseh močnih ognjih. Ti bi naj
zamotili Ogellalle, ki so stražili
vhod, da bi mi drugi laže zlezli
na vrh.

Večidel se je, ko smo se loti-
li priprav. Zbrali smo vse vrvi
in jih zvezali v eno samo dolgo,
močno vrv. Winnetou si je iz-
bral dvajset najspretnejših de-
lavcev, drugi bi naj ostali pri
konjih. Dva od njih pa bi naj
bili četrt ure po našem odhodu
potovala krog gore na njeno
vzhodno stran ter zakurila na
vseh močnih ognjih. Ti bi naj
zamotili Ogellalle, ki so stražili
vhod, da bi mi drugi laže zlezli
na vrh.

Večidel se je, ko smo se loti-
li priprav. Zbrali smo vse vrvi
in jih zvezali v eno samo dolgo,
močno vrv. Winnetou si je iz-
bral dvajset najspretnejših de-
lavcev, drugi bi naj ostali pri
konjih. Dva od njih pa bi naj
bili četrt ure po našem odhodu
potovala krog gore na njeno
vzhodno stran ter zakurila na
vseh močnih ognjih. Ti bi naj
zamotili Ogellalle, ki so stražili
vhod, da bi mi drugi laže zlezli
na vrh.

Večidel se je, ko smo se loti-
li priprav. Zbrali smo vse vrvi
in jih zvezali v eno samo dolgo,
močno vrv. Winnetou si je iz-
bral dvajset najspretnejših de-
lavcev, drugi bi naj ostali pri
konjih. Dva od njih pa bi naj
bili četrt ure po našem odhodu
potovala krog gore na njeno
vzhodno stran ter zakurila na
vseh močnih ognjih. Ti bi naj
zamotili Ogellalle, ki so stražili
vhod, da bi mi drugi laže zlezli
na vrh.

Večidel se je, ko smo se loti-
li priprav. Zbrali smo vse vrvi
in jih zvezali v eno samo dolgo,
močno vrv. Winnetou si je iz-
bral dvajset najspretnejših de-
lavcev, drugi bi naj ostali pri
konjih. Dva od njih pa bi naj
bili četrt ure po našem odhodu
potovala krog gore na njeno
vzhodno stran ter zakurila na
vseh močnih ognjih. Ti bi naj
zamotili Ogellalle, ki so stražili
vhod, da bi mi drugi laže zlezli
na vrh.

Večidel se je, ko smo se loti-
li priprav. Zbrali smo vse vrvi
in jih zvezali v eno samo dolgo,
močno vrv. Winnetou si je iz-
bral dvajset najspretnejših de-
lavcev, drugi bi naj ostali pri
konjih. Dva od njih pa bi naj
bili četrt ure po našem odhodu
potovala krog gore na njeno
vzhodno stran ter zakurila na
vseh močnih ognjih. Ti bi naj
zamotili Ogellalle, ki so stražili
vhod, da bi mi drugi laže zlezli
na vrh.

Večidel se je, ko smo se loti-
li priprav. Zbrali smo vse vrvi
in jih zvezali v eno samo dolgo,
močno vrv. Winnetou si je iz-
bral dvajset najspretnejših de-
lavcev, drugi bi naj ostali pri
konjih. Dva od njih pa bi naj
bili četrt ure po našem odhodu
potovala krog gore na njeno
vzhodno stran ter zakurila na
vseh močnih ognjih. Ti bi naj
zamotili Ogellalle, ki so stražili
vhod, da bi mi drugi laže zlezli
na vrh.

Večidel se je, ko smo se loti-
li priprav. Zbrali smo vse vrvi
in jih zvezali v eno samo dolgo,
močno vrv. Winnetou si je iz-
bral dvajset najspretnejših de-
lavcev, drugi bi naj ostali pri
konjih. Dva od njih pa bi naj
bili četrt ure po našem odhodu
potovala krog gore na njeno
vzhodno stran ter zakurila na
vseh močnih ognjih. Ti bi naj
zamotili Ogellalle, ki so stražili
vhod, da bi mi drugi laže zlezli
na vrh.

Večidel se je, ko smo se loti-
li priprav. Zbrali smo vse vrvi
in jih zvezali v eno samo dolgo,
močno vrv. Winnetou si je iz-
bral dvajset najspretnejših de-
lavcev, drugi bi naj ostali pri
konjih. Dva od njih pa bi naj
bili četrt ure po našem odhodu
potovala krog gore na njeno
vzhodno stran ter zakurila na
vseh močnih ognjih. Ti bi naj
zamotili Ogellalle, ki so stražili
vhod, da bi mi drugi laže zlezli
na vrh.

Večidel se je, ko smo se loti-
li priprav. Zbrali smo vse vrvi
in jih zvezali v eno samo dolgo,
močno vrv. Winnetou si je iz-
bral dvajset najspretnejših de-
lavcev, drugi bi naj ostali pri
konjih. Dva od njih pa bi naj
bili četrt ure po našem odhodu
potovala krog gore na njeno
vzhodno stran ter zakurila na
vseh močnih ognjih. Ti bi naj
zamotili Ogellalle, ki so stražili
vhod, da bi mi drugi laže zlezli
na vrh.

Večidel se je, ko smo se loti-
li priprav. Zbrali smo vse vrvi
in jih zvezali v eno samo dolgo,
močno vrv. Winnetou si je iz-
bral dvajset najspretnejših de-
lavcev, drugi bi naj ostali pri
konjih. Dva od njih pa bi naj
bili četrt ure po našem odhodu
potovala krog gore na njeno
vzhodno stran ter zakurila na
vseh močnih ognjih. Ti bi naj
zamotili Ogellalle, ki so stražili
vhod, da bi mi drugi laže zlezli
na vrh.

Lepotica

Spominjam se, kako sem se še
kot peto ali šestdeset let z dedom
peljal iz vasi Boljšaja Krjepka-
ja v Rostov ob Donu. Bil je vroč,
mučno dolgočasen dan v avgu-
stu. Od vročine in zaradi suhe-
ga, žgočega vetra, ki nas je za-
sopal z oblaki prahu, so bile oči
kar zlepljene, in so bila usta vsa
izsušena. Človeku se ni ljubilo
ne gledati ne govoriti in ne mi-
sliti. In ko je zaspani kočijaž
zamahnil po konju in je pri tem
mene z bičem oplazil po čepici,
nisem niti znil, nisem dal gla-
su od sebe, marveč sem samo,
zbudiš se iz dremavice, zaspal-
no in ponižno pogledal v daljo,
ali tam zadaj za prahom ni še
nobene vasi na spregled? Da bi
konje nakrmili, smo se ustavili
v veliki armenski vasi Bahčij-
Salij pri nekem bogatem Ar-
menecu, ki je bil moj ded znan z
njim. Še svoj živ dan nisem vi-
del kaj bolj spačenega, kot je
bil ta Armenec. Mislite si maj-
hno, obrito glavico s košatimi
obrvmi; zraven kljukast nos,
štrnaste sive brke in široka us-
ta, ki iz njih visi dolg čibuk iz
višnjevega lesa. Ta glavica je
bila nerodno priplepljena na m-
rtavo, skrivljeno telo, ki je bilo
našmrljeno ko za maškerado:
rdeča, kratka jopica, pa mahe-
v in najglobljo goščavo, da mirno
in tiho umre.

In ta slutnja, to čuvstvo, ki
nikdar ne vara, navdaja nocoj
Winnetoua —
Privil sem ga k sebi.
"In vendar te vara! Ali si to
slutnjo že kdaj čutil v življe-
nju?"

"Nikdar še ne."
"Jo čutiš nocoj prvokrat?"

"Da."
"Kako pa jo torej poznaš?"

Kako moreš vedeti, da je smrt-
na slutnja?"

"Tako jasna je, tako jasna.
Pravi mi, da bo Winnetou umrl
od krogla, ki jo bo dobil v prsi.
Kajti le krogla me more podre-
ti, nožu in tomahawku se po-
glavar Apačev izlaska ubrani."

Moj brat naj mi verjame, od-
potoval bom nocoj v večna
lo —

Beseda mu je obtičala. "V
večna lovišča" je hotel reči po
veri Indijancev. Zakaj ni iz-
rekel te besede?

Vedel sem zakaj ne.
V občejanju z menoj se je
navzel krščanstva, čeprav mi
tega nikdar ni priznal.

Ovil mi je roko krog vratu in
nadaljeval:

(Dalje prihodnjič)

—Ogenj. Pred dnevi se je
zaradi pokvarjenega dimnika
vnela streha na hiši posestnika
Guzeja v Bukovju pri Slivnici.
Ogenj se je hitro razširil in je
uničil vse poslopje. Gasilcem
je uspelo rešiti gospodarsko
poslopje in svinjak.

(205)

(205)

(205)

(205)

(205)

(205)

(205)

(205)

(205)

(205)

(205)

(205)

(205)

(205)

(205)

(205)

(205)

(205)

(205)

(205)

(205)

(205)

(205)

(205)

(205)

(205)

(205)

(205)

(205)

(205)

(205)

(205)

(205)

(205)

(205)

se ozreš — same muhe, muhe,
muhe. . . Ded in Armenec sta
se polglasno pomenkovala o paš-
nikih in čredah, o drobnici. . .

Neka Malorusinja z ruto na
glavi je prinesla pladenj za čaj
in pa samovar. Armenec je zlo-
žno stopil v vežo in je zaklical:

"Mašja, pojdi sem, da boš čaj
pripravila! Kje pa si? Mašja!"

Slišati so bili urni koraki, in
v sobo je stopila deklica šestnaj-
stih let v preprosti bombažasti
obleki in z belo ruto na glavi.

Pomivajoč posodje in nataka-
joč čaj, je stala s hrbtom proti
meni in videl sem le to, da je
bila tanka čez pas in da je bila

bosa in so bile njene male, gole
pete skoraj pokrite z dolgimi,
širokimi hlačnicami.

Gospodar me je povabil, naj
pridem čaj pit. Sedeč za mizo
sem se ozrl v obraz deklice, ki
mi je dala kozarec, in sem ma-
homa začutil, kako se mi je ve-
tre spreletel po duši in je ondi

odpnil vse današnje vtise, vso
puščobo in ves prah. Zagledal
sem očarljive poteze najlepšega
obrazu, kar jih sploh more biti
na svetu, in ki sem ga sploh

kdaj mogel zaslutiti bodi v sa-
njah bodi na beli dan. Pred me-
no je bila lepota, in razumel sem
to na prvi pogled, kakor razu-
mem kak blisk.

Pripravljen sem, da bi prise-
gel, da je bila Maša, ali kakor
dila je ta spaka z razkrošenimi
nogami in v drsajočih copatah,
govorila je, ne da bi vzela čibuk iz

ust, in se je pri tem vedla
prav po armenski visokorodno.
V sobah Armenca ni bilo ne
vetra na prahu, a bilo je v njih
prav tako neprijetno soparno in

pusto kakor v puščavi in na ce-
sti. Spominjam se, kako sem ves
zapršen in izčrpan od vročine,
sedel v kot na nekakšno zeleno

skrinjo. Surove lesene stene, po-
hištvo in rumene podnice so iz-
puhtevale vonj po izsušenem, od
sonca opaljenem lesu. In kamor

se ozreš — same muhe, muhe,
muhe. . . Pastir, ki žene kra-
ve domov, in zemljemerec, ki se
v vozu pelje s splavom čez reko,

in sprehajajoča se gospoda —
vsi opažujejo sončni zahod in
vsi pravijo, da je neznansko le-
po, vendar ne more nihče ne ve-
deti ne povedati, kaj je prav za
prav tista lepota.

Pa se ni samo meni zdela lepa
armenska deklica. Moj ded,
osemdesetletni stari, trd člo-
vek, brezbržen za ženske in pri-
rodne lepote, je kar minuto dol-
go nežno gledal na Mašo in jo
vprašal:

"Ali je to vaša hči, Avet Na-
zarjič?"

"Hči. To je hči," je odvrnil
gospodar.

"Pridna gospodična," je po-
hvalil ded.

Kak umetnik bi bil dejal, da
je lepota deklice klasična in stro-
ga. To je bila vprav tista lepo-
ta, ko si pri njenem opazovanju,
Bog ve odkod, prežet s prepri-
čanjem, da so poteze pravilne,

da se lasje, oči, nos, usta, vrat,
prsi in vse kretneje mladega te-
lesa skladajo in so poln, harmo-
ničen sozvoč, pri katerem se ni
narava niti za najmanjšo črti-
co zmotila. In Bog ve zakaj se
ti mahoma zazdi, da mora ime-
ti idealno lepa ženska vprav tak-
nos kakor Maša, vprav takega

ravnega, le malce usločenega, in
prav takšne velike, temne oči,
take dolge trepalnice, prav tak-
šne koprneč pogled, in da njeni
črni, kodrasti lasje in njene obr-
vi prav tako spadajo k nežni be-
lini čela in lič kakor spada zele-
no trsje k tihi rečici. Mašin be-
li vrat in njene mlade prsi so še
malo razvite, vendar se ti do-
vede, da je treba neskončnih
stvariteljskih moči, da bi jih
mogel izklesati iz marmorja.

Gledaš in polagoma se ti poraja
želja, da bi rekel Maši kaj prav-
izredno prijetnega, resničnega

in lepega — kaj prav tako lepe-
ga, kakršna je ona.

Spočetka se mi je jako zame-
rilo in sram me je bilo, da se
Maša niti zmenila ni zame in je
zmeraj v tla gledala. Nekakšno
posebno srečno in ponosno ozra-
čje jo je ločilo od mene, tako se
mi je zdelo, in jo ljubosumno
skrivalo spričo mojih pogledov.

Mislil sem si, da je pač zato
tako, ker sem sam bil ves zapra-
šen, ves ožgan, in pa, ker sem
bil samo še deček.

A polagoma sem popolnoma
pozabil nase in sem se ves vdal
občutenju lepote. Že se nisem
več spominjal niti puščinske
samote niti prahu, nisem nič več
slišal brenčanja muh in ne ob-
čutil okusa čaja in je bilo le še
to v meni, da je na nasprotni
strani mize lepa deklica.

Lepoto sem prav čudno obču-
til. Maša mi ni vzbujala ne že-
lje na navdušenja niti sladko-
sti, ampak globoko, dasi prijet-
no žalost. Ta žalost je bila ne-
določena, bila je zmedena kakor
sanje. Kar nekako zasmilil sem
se sam sebi, zasmilil se mi je
ded in Armenec, in celo deklica
sama. Tako čudovito me je pre-
zemalo, kakor da bi bili vsi
štirje nekaj izgubili, nekaj važ-
nega in potrebnega za življenje,
nekaj, česar ne bomo nikoli več
našli. Tudi ded je bil videti ma-
lo žalosten. Zdaj že ni nič več
govoril o pašnikih in ovcah, mar-
več je molčal in zamišljeno gle-
dal Mašo.

Po čaju se je ded ulegel, da bi
spal, a jaz sem šel iz hiše in sem
se usedel na zunanje stopnice.
Hiša je bila — slično vsem hi-
šam v Bahčiju-Saliju — kar na
sončni pripek. Ni bilo ne drev-
ves ne pristrška in ne kake
druge sence. Veliko dvorišče
Armenca, vse porastlo se pleva-
lom, je bilo navzlic hudi vroči-
ni polno življenja in veselja. Za-
daj za nizkim plotom, ki jih je
več preprežalo obširno dvorišče,
je bila mlačev. Krog stebra, ki
je bil zasajen v tla, je stopalo
drug zraven drugega dvanajst
konj, kakor dolg polmer kro-
ga. Za njimi je koracil hlapec
v dolgem telovniku in širokih
hlačah pokal je z bičem in je
kričal s takim glasom, kakor bi
hotel sramotiti konje in se ba-
hati s svojo oblastjo nad njimi.

"A-ha-ha, ti prekleta! A-ha-
ha. Ni nobene kolere za vas,
kaj? Se bojite, he?"

Konji, rjavi, beli in maroga-
sti konji, niso razumeli, zakaj
jih silijo krožiti in tepati pše-
nično slamo. Tekali so nejevo-
lno, le še z največjo silo in so
užaljeno udrihali z repom. Iz-
pod njihovih kopit je veter dvi-
gal kar oblake zlatih plev in jih
odnašal daleč preko plotov. Krog
visokih, svežih žitnih stogov je
mrgolelo žensk z lesenimi vila-
mi in so se motali vozički, in za-
daj za stogovi, na drugem dvi-
rišču, je tekalo krog stebra prav
tak ducat konj in prav tak hla-
pec je pokal z bičem in se je nor-
čeval iz konj.

Stopnice, ki sem sedel na njih,
so bile vroče. Na mršavem opri-
jemaču in na okenskih okvirjih
je bil tu in tam od vročine pri-
lezel klej iz špranj. Pod stopni-
cami in po senčnih pragih so se
gnetli rdeči hroščki skupaj. Son-
ce mi je pripekalo na glavo, na
prsi, na hrbet, vendar tega ni
sem opazil, ampak sem le čutil,
kako so za menoj v veži in v so-
bah po lesenih podnicah stopale
boste

Sigrid Undset:

KRISTINA — LAVRANSOVA HČI

VENEC

Čim je pristopil k njej in ji podal roko, je zapazila, da se je nekaj pripetilo: obraz mu ni bil kakor običajno; siva očesa se mu niso smejala in so ostala resna, kadar se je smehljajal. Hočes nočes je Kristina opazila, da mu malo manj smejavosti dokaj bolj pristoji. Dobro se mu je podala popotna obleka — moder, tesno se prilagajajoč in dolg prsni, "ko-trhadi" po imenu, in rjav napelčnik z oglavnico, ki jo je spustil na hrbet; svetlo rjavi lasje so se mu v ostrem zraku močno skodrali.

Nekaj časa sta sedela in kramljala. Simon je bil post prebil na Formu ter je od onod skoraj vsak dan hodil na Jorundgaard. Oobro se imajo, Ulvild je toliko zdrava, kolikor je pri njej sploh mogoče; Ramborg je zdaj doma, lepa je in živa.

"Te dni preteče leto, ki je bilo določeno, da ga prebiješ tukaj v Nonneseterju," je rekel Simon. "Doma pri vas so že začeli s pripravami za najino zaročno pirovanje."

Kristina ni na to nič rekla, zato je Simon zopet povzel:

"Dejal sem Lavransu, da odjezdim v Oslo in se o tem pogovorim s teboj."

Kristina je povesila oči in rekla:

"Stvar je taka, Simon, da bi rada o tem s teboj izpregovorila na samem."

"Tudi sam sem že uvidel, da to morava," je odgovoril Simon Andresson. "Pravkar sem te hotel naprositi, da vprašaš gospo Groo za dovoljenje, smeja li nekoliko na vrt."

Kristina je naglo vstala; neslišno je oddrsela iz sobe. Kmalu nato se je vrnila v spremstvu redovnice, ki je nosila ključ.

Iz govorilnice se je odpirala dver v zelinjak, ki je ležal za zapadnimi samostanskimi splotji. Nuna je odklenila in stopila sta v tako gosto meglo, da sta med drevjem mogla videti le nekaj korakov daleč. Najbližja debela so bila črna kakor oglje, vlaga se je biserila na slednji veji in vejici. Vlažno zemljo je pokrivala plast svežega snega, ki se je tajal, pod grmovjem pa je že cvetelo nekaj belih in rumenih čebulnic in iz vijoličnega lističja je velo sveže in hladno.

Simon jo je peljal k najbližnji klopi. Sedel je nekoliko sklonjen ter se je s komolci opiral na kolena. Nato je s čudnim nasmeškom dvignil oči k njej:

"Zdi se mi skoraj, da vem, kaj mi hočeš povedati," ji je dejal. "Nekdo drugi je, ki ti je ljubi nego jaz?"

"Tako je," je tiho odgovorila Kristina.

"Mislim tudi, da vem za njegovo ime," je z nekoliko tršim glasom nadaljeval Simon. "Erlend Nikulausson je s Husabyja, kajne?"

Čez nekaj časa je s tihim glasom vprašal Kristina:

"Torej ti je prišlo na ušesa?"

Simon se je malce obotavljal, preden je odgovoril:

"Tega pač ne misliš, da sem tako neumen, da ne bi bil ničesar opazil, ko sva bila skupaj o božicu. Tedaj nisem mogel ničesar reči, ker sta bila oče in mati zraven. Prav radi tega pa sem to pot sam pojezdil sem."

Ne vem, ali je pametno, da se teh stvari dotikam — vendar se mi zdi, da se morava o vsem tem porazgovoriti, preden se vzameva. — Zdaj pa je stvar

taka, da sem včeraj ob prihodu v mesto srečal svojega sorodnika, mojstra Oisteina. Začel mi je praviti o tebi. Dejal mi je, da si šla nekega večera čez trg pred Klemensovo cerkvijo v družbi ženske, Brynhilde Flugga po imenu. Prisegal sem pri vsem, kar mi je svetega, da se je moral zmotiti. Reci, da ni res, pa ti bom verjel na besedo."

"Duhovni gospod je dobro videl," ga je ključevalno zavrnila Kristina. "Krivo si prisegel Simon."

Pomolčal je trenotek, preden je vprašal:

"Ali veš, Kristina, kdo je tista Brynhild Flugga?" Ker je odmajala z glavo, je rekel: "Munan Baardson ji je kupil hišo v mestu, ko se je oženil — tamkaj se bavi z nedovoljenim točenjem vina in drugimi takimi reči —"

"Ali jo poznaš?" ga je porogljivo vprašala Kristina.

"Nikdar nisem bil določen za menih ali svečenika," je rekel Simon in zardel. "Vendar se pa ne zavedam nobene krivde nasproti dekletom ali zakonskim ženam. Mar ne razumeš, da te poštenjak ne bo nikdar pod noč izvalil iz samostana in te poslal v taki družbi na cesto?"

"Erlend me ni izvalil," je rdeča od jeze rekla Kristina, "in mi tudi ničesar ni obljubil. Oklenila sem se ga, ne da bi me bil količkaj skušal zapeljati — ko sem ga prvokrat videla, sem ga vzljubila kot nobenega na svetu."

Simon se je igral z bodalom ter ga premetaval iz roke v roko.

"Čudne so te besede, ako jih človek sliši iz ust svoje zaročenke," je rekel. "Dobro znamenje za naju dva, Kristina."

Kristina je globoko zajela sapo:

"Da me sedaj dobiš za ženo, Simon, bi ti bilo slabo ustreženo."

"Bog presveti vedi, da zares tako kaže," je rekel Simon Andresson.

"Toda se zanesem," je krotko in plašno rekla Kristina, "na tvojo podporo, da gospod Andresson in moj oče razdereta dogovor glede naju dveh."

"Zaneses se?" je vprašal Simon. "Vedi Bog, če prav razumeš, kar govoriš."

"Razumem, kajpada," je rekla Kristina. "Kolikor vem, je postava taka, da nihče ne more prisilit mladenko zoper njeno voljo v zakon; sicer se sme pritožiti pri zboru."

"Pri škofu, menim," je rekel Simon in se hripavo zasmel. "Doselej še nisem imel vzroka poizvedovati po postavah, ki se tičejo teh reči. Menda vendar ne misliš, da bo tebi kaj takega potrebno. Ako ti je pretežko, sama veš, da te ne bom silil držati besedo. Toda pogledj vendar: že dve leti je tega, odkar je najina zaročna dogovorjena, pa nisi črhnila besedice proti temu, do danes, ko je vse pripravljeno za zaročni pir in ženitovanje. Ali si premislila, Kristina, kaj se pravi, če hočeš zdaj vezi pretrgati?"

"Saj me tudi ti ne maraš," je rekla Kristina.

"Pač," je kratko odgovoril Simon. "Če si drugega mnenja, se moraš spremisliti..."

"Midva z Erlendom Nikulaussonom sva si pri naši krščanski veri obljubila," je rekla trepetaje, "če se ne bova mogla poročiti, naj si nobeden od naju nikdar ne vzame moža ali

žene..."

Simon je dokaj časa molčal. Nato je s težavo izpregovoril: "Toda ne razumem, Kristina, kaj si imela v mislih, ko si rekla, da te ni ne zapeljati ne pridobil z obljubo — saj te je izvalil iz srede vseh tvojih sorodnikov. — Ali si kaj pomislila, kakšnega soproga boš dobila, ako se poročiš z možem, ki si je vzel ženo svojega bližnjega za ljubico — in bi se zdaj rad oženil z zaročenko nekoga drugega..."

Kristina je pogoltnila solze in jecljaje rekla:

"To si rekel, da bi me rnil."

"Misliš, da te hočem raniti?" je tiho vprašal Simon.

"Bilo bi vse drugače, ako bi ti —," je obotavljaje se začela Kristina. "Saj tudi tebe, Simon, niso vprašali — tako sta sklenila najina očeta. Bilo bi vse drugače, ako bi me bil ti sam izbral..."

Simon je zasadi bodalo v klop, da je običalo v lesu. Kmalu nato ga je spet izdrl in ga poskusil vtakniti nazaj v nožnico, vendar ni šlo, konica se mu je bila skrivila — obsedel je torej in ga zopet predeval iz roke v roko.

"Sama veš," je rekel s tihim, tresočim se glasom, "sama veš, da lažeš, ako hočeš tako zasukati, da nisem... Prav dobro veš, o čem bi bil rad tolikokrat s teboj govoril — pa si bila vedno taka do mene, da ne bi bil mož — ako bi se ti mogel po vsem tem še izpovedati — tudi če bi z razbeljenimi kleščami iztrgali iz mene —"

Najprej sem mislil, da je mrtvi fant vmes. Dejal sem si, privoščiti ji moram miru — ne pozna me še — menil sem, da bi bil greh zoper tebe, tako hitro po tistem. Zdaj pa vidim, nisi potrebovala kdo ve koliko časa, da si ga pozabila — ker — ker —"

"Nikar," je tiho rekla Kristina. "Razumem, Simon. Potemtakem ne morem pričakovati, da bi mi še naprej hotel biti prijatelj."

"Prijatelj —!" Simon se je zasmel sunkovito in čudno. "Mar potrebuješ mojega prijateljstva?"

Kristina je zardela.

"Mož si," je rekla potihoma.

"Tudi star si zdaj dovolj — da moreš sam ukrepati o svoji ženitvi..."

Simon jo je strogo pogledal. Nato se je zasmel kot prej:

"Razumem. Ti hočeš, naj bi rekel, da sem jaz tisti, ki — Sprejel naj bi nase krivdo za to verolomstvo?"

Ako je tako, da je tvoja volja neomajna — ako si upaš in hočeš to stvar izvesti — tedaj bom storil, kakor želiš," je rekel po tihem. "Doma pred svojo rodbino in pred vsemi tvojimi sorodniki — razen pred enim. Svojemu očetu moraš povedati vse po resnici. Če hočeš, mu bom pojasnil tvojo željo in ti vse, kolikor se bo le dalo, ugledil — toda Lavrans Bjorgulfson naj ve, da bi nikdar ne bil prelomil besede, s katero

sem se mu bil zavezal."

Kristina se je z obema rokama krčevito oklenila roba klopi: to jo je zadelo vse bolj trdo kot vse, kar je bil Simon doslej rekel. Bleda in prepadena mu je pogledala v obraz.

Simon se je dvignil:

"Zdaj pa morava noter," je rekel. "Menda sva oba nekoliko premražena, in sestra sedi tam in čaka s ključem. — Dam ti teden dni časa, da vse lepo premisliš — imam nekaj opravkov v mestu na trgu. Preden odpotujem, pridem semkaj in se porazgovorim s teboj, saj ti gotovo ni na tem, da bi me preprij kaj videla."

VIII

Kristina si je rekla: To je torej opravljeno. Toda čutila se je na smrt utrujeno, vso preplašeno in bolno od hrepeneja po Erlendovem objemu.

Večidel noči je preležala budna ter je sklenila, da stori, na kar se doslej nikdar ni bila drznila pomisliti: da pošlje k Erlendu sla. Ni bilo lahko dobiti koga, ki bi ji opravil to pot. Samostanske sestre niso nikoli same hodile v mesto, poznala pa ni nikogar, o katerem bi utegnili misliti, da bi bil za ta posel; moške, ki so opravljali poljska dela, so bili že bolj v letih in so se le redkokdaj pokazali blizu hiš, kjer so stanovale nune, in še to samo tedaj, kadar so hoteli govoriti z opatinjo samo. Ostal ji je samo še Olaf. Bil je to na pol dorasel fant, ki je pomagal pri vrtnarstvu; bil je rejeneč gospe Groe, odkar so ga nekega jutra našli v pleničkah na stopnišču pred cerkvijo. Med ljudstvom se je govorilo, da mu je bila mati neka samostanska sestra; pripravljala se je za posvetitev, ko pa je bila presedela šest mesecev v temni-

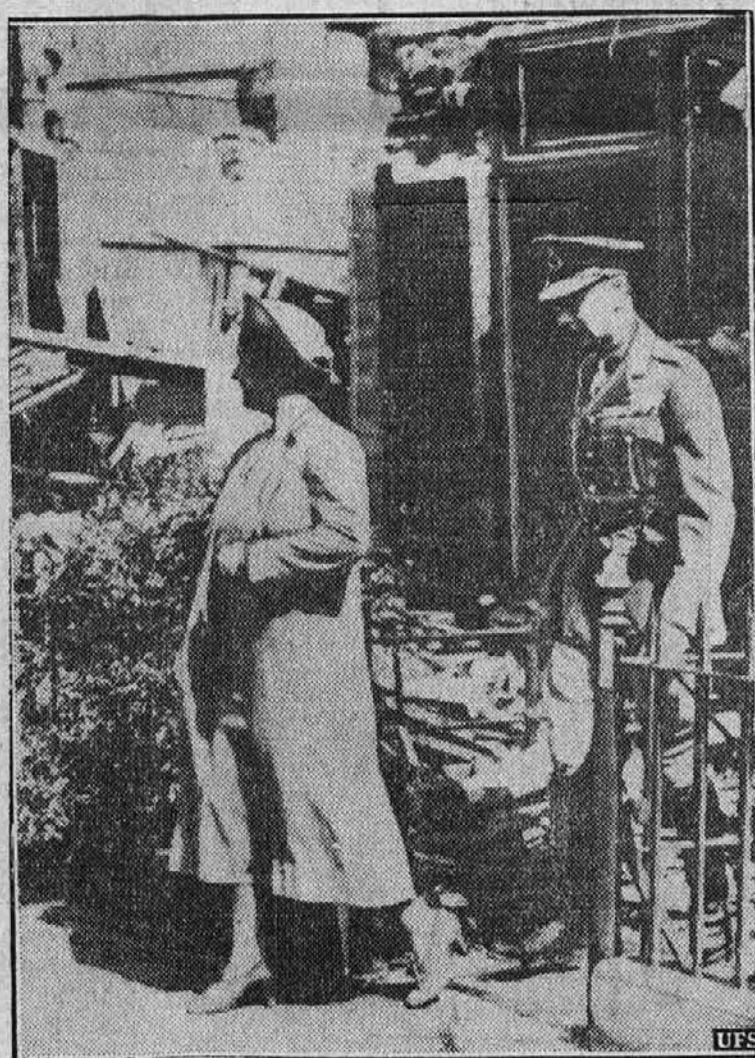
ci — radi hude nepokorščine, so pravili, in to tedaj, ko so našli otroka — so jo preoblekli za lajiško sestro ter je odtlej delala v hlevih pri živini. Kristina je zadnje mesece pogosto mislila na usodo sestre Ingrid, vendar je le redko ujela priliko, da bi se z njo porazgovorila. Bilo je tvegano zaupati se Olafu — bil je še otročji, in gošpa Groa pa tudi vse druge nune so z dečkom rade kramljale in se z njim šalile, kadar se je le kje pokazal. Toda Kristina si je rekla, da zdaj ne more več kdo ve kaj izgubiti. In tako ga je čez nekaj dni, ko se je zarna odpravljala v mesto, pregovorila, da je odšel na Akersnes z naročilom, naj Erlend poskrbi za to, da bi se mogla sestati na samem.

(Dalje prihodnjič)

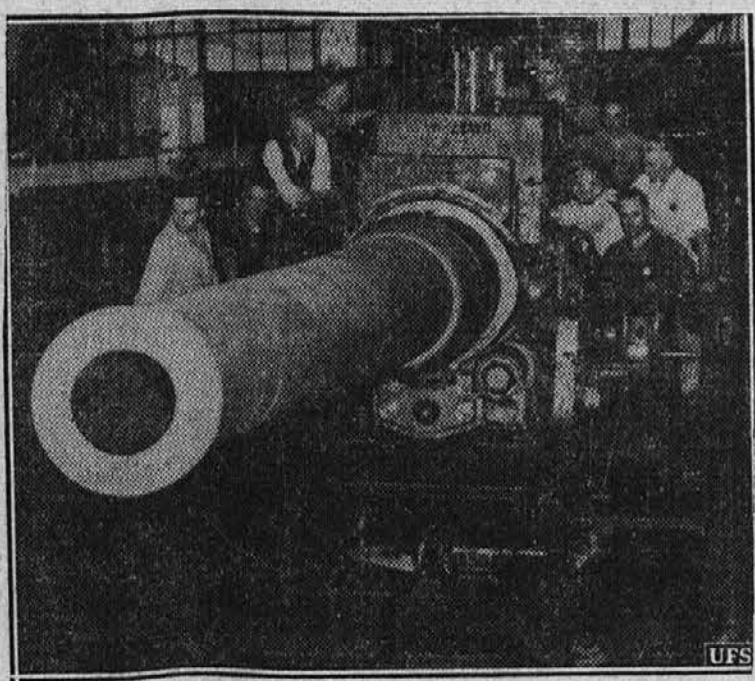
PODPIRAJTE SLOVENSKE TRGOVCE

Pruski princ Friderick star 29 let in najmlajši vnuk bivšega nemškega cesarja Viljema je bil interniran v Londonu, kjer je bil zaposlen v neki banki. Internacija je le za časa vojne.

Angleška kralj in kraljica si ogledujeta poslopja, ki so prizadeta in razdejana od nemških bomb. Ti prizadeti kraji se nahajajo v severovzhodnem delu Anglije.

To je videl predsednik Roosevelt, ko je obiskal državno municijsko tovarno v Watertown, Mass. Slika nam predstavlja 8 palčni obrežni top, ki je že skoro dodelan. Tovarne delajo s polno paro.

Admiral Robert L. Ghormley je bil poslan k ameriškemu poslanstvu v London. Njegova naloga je opazovati nemško vojno tehniko v nameravanem "blitzkriegu" na Anglesko.

NAZNANILO IN ZAHVALA

V veliki žalosti naznanjamo vsem prijateljem in znancom, da smo za vedno izgubili našega ljubljenega soproga in očeta

Frank Stupica

ki je po dolgi bolezni, previden s sv. zakramenti, izdihnil svojo blago dušo 8. avgusta, 1940.

Rojen je bil v Gornji vasi pri Rbniči na Dolenjskem. V Ameriki je bival 30 let.

Poležal smo ga k večnemu počitku na Calvary pokopališču 12. avgusta, 1940.

Tam potem se želimo najlepše zahvaliti vsem tistim, kateri so se poslužili v njegovi težki bolezni in bili nam v pomoč v tej težki preizkušnji.

Lekarna zahvala vsem, kateri so prišli pokojnega kroglic in ga spremljali na njegovi zadnji poti. Posebno pa društvu SNEP in SLD, št. 6 za njih častno spremstvo.

Prisrčna hvala vsem, kateri so darovali za sv. mašo, vsem, kateri so poslali kramno cvetje in vsem, kateri so dali brezplačno svoje avtomobile pri pogrebu.

Končno najlepša hvala August F. Svetek pogrebniemu zavodu za lepo vodstvo pri pogrebu.

Ti pa, ljubljeni soprog in oče, počivaj mirno v tuji zemlji. Tvoji spomin bo ostal neizbris in naših srcih.

Zaljubljeni:

ANNA STUPICA, soproga.

HELENA, hčerka; FRANK, sin.

Cleveland, O., 22. avgusta, 1940.

ŽENINI IN NEVESTE!

Naša slovenska unijska tiskarna vam tiska krasna poročna vabila po jako zmerni ceni. Pridite k nam in si izberite vzorec papirja in črk.

Ameriška Domovina

6117 St. Clair Ave.

HEnderson 0623

AMERIŠKA DOMOVINA

bi morala biti

v

vsaki slovenski hiši

UČITE SE ANGLEŠČINE

iz Dr. Kernovega

ANGLEŠKO-SLOVENSKEGA BERILA

"ENGLISH-SLOVENE READER"

kateremu je znižana cena in stane samo:

\$ 2.00

Naročila sprejema

KNJIGARNA JOSEPH GRDINA

6113 St. Clair Ave.

Cleveland, O.